

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2527/2021
28.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић, Споменке Зарић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1194/21 од 19.03.2021. године, у седници већа одржаној 28.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1194/21 од 19.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1194/21 од 19.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1194/21 од 19.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1266/19 од 10.12.2020. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име разлике у висини исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио у периоду од 01.04.2014. године до 31.03.2019. године, исплати одређене новчане износе са затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа у спорном периоду до исплате, све ближе одређено у ставу првом изреке првостепене пресуде, и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.575,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за накнаду штете коју је тужилац претрпео, услед незаконитог и неправилног рада органа тужене, у висини разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио да је радио, јер је поништено решење којим му је престао радни однос са правом на посебну пензију. Питање накнаде штете запосленом представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, утврђивањем чињеница да ли запослени трпи штету која је у узрочно последиочној вези са незаконитим и неправилним радом тужене. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу примене одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, која је у конкретном случају примењена. Поред наведеног, тужена није доказала да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Без утицаја су на другачију одлуку о изјављеној ревизији наводи тужене да је решењем од 19.03.2019. године тужиоцу радни однос код тужене престао са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију, те да је жалба тужиоца против тог решења одбијена решењем жалбене комисије Владе РС од 01.12.2020. године. Ово због тога што се ради о доказима чије извођење тужена није предложила до окончања главне расправе нити је учинила вероватним да их без своје кривице није могла изнети односно предложити до закључења главне расправе у смислу члана 372. став 1. ЗПП, па чињенице које би се извођењем тих доказа могле утврдити не представљају чињеничну грађу од значаја за примену материјалног права у конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст. 1.и 3.)

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 10.04.2019. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,9785 динара. Вредност предмета спора побијаног дела износи 1.348.611,35 динара, што представља динарску противвредност 11.430,99 евра. Првостепена пресуда донета је 10.12.2020. године, а другостепена пресуда донета је 19.03.2021. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић